

Obsah

Editoriál (3)

Na slovíčko s... Detský zbor (4 - 5)

Aktuality v spoločenstve Dom Chvály:

Ďalšia trofej do pastorka (6)

Náš nový muzikál (7)

Tak, keď sme sa najedli, umyeme si zuby (8 - 9)

Desať! Deväť! Osem! Sedem! Šesť! Päť! (10 -12)

Svedectvá:

Odvážiť sa ísť je pre mňa Jeho milosťou (13)

Vedený Duchom (14)

Stratený index (15)

Chvály (16)

Dobrá novina (17)

Bol u nás Hudák (18 - 19)

Pesničkou na Mikuláša (20 - 21)

Milión detí sa modlí ruženec (21)

Spomienky (22 - 24)

Príbeh - Svieca (25)

O darčeku (26 - 27)

Chlapec v pruhovanom pyžame (28 - 29)

Svätá Agáta (30 - 31)

Knižné novinky u pani Firákovej (32 - 33)

Piatkové kresby detí (23)

Pre bystrejšiu hlavičku (34)

Vtipy (35)

Ihličnatý stromček (36)

Vaše nápady a príspevky
posielajte na našu mailovú adresu:

casopis.podnebie@gmail.com

Šéfredaktorka:

Lucia „Lucka“ Budinská

Redakcia:

Ivona „Ivka“ Štrbíková

Júlia „Julka“ Tisovská

Adriána „Ad’a“ Hellebrandtová

Romana Hlaváčová

Sidónia „Sidy“ Pálenkášová

Simona Pirháčová

Richard „Rišo“ Krátky

Filip „Fifopipo“ Gálik

Grafika:

Kristián „Kiko“ Balco

Gramatika:

Katarína Boboničová

Andrea „Aja“ Šáľková

Katka Jančeková

Časopis je určený pre vnútorné potreby spoločenstva Dom chvály.

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu príspevkov. Za príspevky ďakujeme.

Šťastný nový rok praje PodNebie!

Editoriál

Ohňostrojom, chalupou, priateľom, nejaké to šampanské. Každý oslávil nový rok nejakým iným.

Jedno je však isté – všetci ho oslávili. Nie je to totiž obyčajná udalosť. Je to nový rok – základná jednotka dĺžky nášho života. A preto sa všetci už viac-menej tradične zamýšľajú ako ho prežijú, aké svoje zlovyky resp. zlé vlastnosti sa pokúsia v ňom odstrániť, aby sa na jeho konci mohli aspoň spokojne pousmiať, že sa celkom podarilo. Je totiž nový, nepopísaný, nenačatý, má veľa očakávaní, plánov a príležitostí a to čo sa najviac cení – je zadarmo.

Bohužiaľ, veľakrát sa naše zmeny uberajú nie tým najlepším smerom. Povieme si, že sa budeme snažiť viac zarábať, opravíme dom, schudneme, trikrát do týždňa umyjeme riad, raz povysávame a raz poumývame podlahu. Prejdú dva týždne a naše prvotné nadšenie záhadne opadne. Každý sa čuduje a nikto nevie, čím to je. „A keď jeden deň, keď si dám poriadnu večeru, tak sa nič nestane... Všetci sa o takejto hodine nepochybnosti a s nimi aj postupný úpadok. Ja osobne sa v tomto štádiu začnem na to pozerať trochu retrospektívne. Často si spomeniem na citát Charlieho Chaplina: „Život je tragédiou, keď ho pozorujeme zblízka, z diaľky sa mení na komédiu.“ A začnú ma chy-

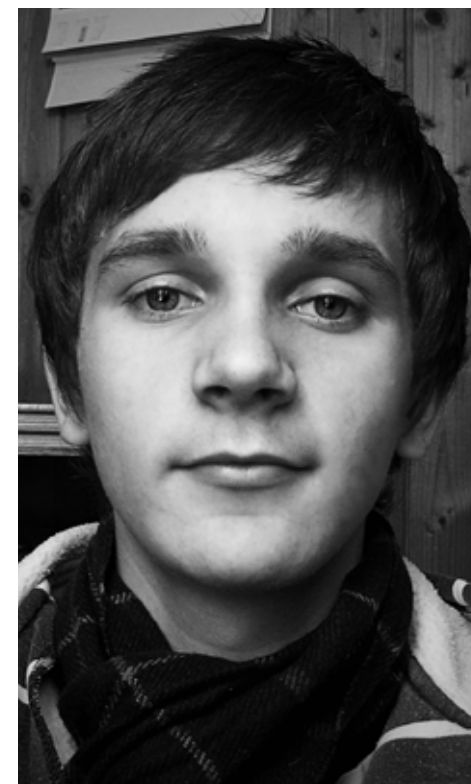

foto: Kiko

tať myšlienky, či je z tejto tragikomédie nejaká cesta von.

A predstavte si, že je. Áno, je to Boh. Iste sa pýtate, ako nám Boh z tohto akútneho stavu pomôže. Na to vám však ja odpovedať nemôžem. Každý sme totiž iný, jedinečný, priam unikátny model Božieho dieťaťa, a preto je aj Boží prístup ku každému z nás iný. Ale nebojte sa, žiadny problém nie je nad Boha. Môže byť akokoľvek veľký, ale v Božích rukách je len zrnkom prachu. Preto sa nebojte problémov a ukážte im aj v tomto roku, aký veľký je váš Boh.

Šťastný nový rok praje aj Kiko

Detský zbor

foto: Julka

Rozhovor s pani učiteľkou Solčanovou:

1. Čo vás priviedlo k myšlienke založiť detský zbor? Kto ho vedie?

Keď som nastúpila do školy, detský zbor už fungoval. Viedla ho pani Kureková a pred ňou pani Motyková. Neskôr som sa pridala ku zboru aj ja a teraz ho vediem. Detský zbor vznikol ešte pred založením Cirkevnej školy v Novej Bani. Funguje ako krúžok a nie je len pre deti, ale aj pre dospelých. Rada by som uvítala, keby sa ku zboru pridali aj dospelí kvôli druhému hlasu. Hlavným cieľom je však oslava

Nebeského Otca, lebo kto spieva, dvakrát sa modlí.

2. Ako dlho už funguje detský zbor?

Zbor fungoval ešte pred vznikom Cirkevnej školy v Novej Bani. Tá funguje 17 rokov, takže viac ako 20 rokov určite.

3. Ako prebieha výber detí do detského zboru? Kto a ako sa doňho môže prihlásiť?

Zo začiatku boli konkurzy. Dieťa nám zaspievalo, aby sme vedeli, či vie spievať čisto. Teraz to už nerobím. Berieme všetky deti, čo chcú spievať. Časom sa totiž naučia spievať čisto. Berieme deti od 4-5

rokov, hoci ešte nevedia čítať. Nahráli sme pre ne cédečko, aby si mohli piesne napočúvať a naučiť sa texty. Je iba veľmi málo detí, ktoré sa od malička nenaučia čisto spievať.

4. Podľa čoho vyberáte piesne, ktoré odznievajú na svätej omši?

Pieseň ma musí zaujať textom. Potom ju ukážem deťom a podľa ich reakcií zistím, či sa páči aj im alebo nie. Spievame piesne zo spevníka Hossana, ktorý je v češtine. Upravujeme si do slovenčiny. Máme tri takéto spevníky.

5. O čom sú texty piesní? Zložili ste niektoré z nich aj vy?

Texty sú o božej láske a tú zažívam každý deň. Áno zložila som mnohé piesne.

6. Plánujete sa urobiť nejakú zmenu? Ak áno, akú?

Chcela by som do zboru zapojiť aj iné hudobné nástroje. Mám výborné flautistky, ktoré rýchlo hrajú a chcela by som zapojiť aj iné deti do hudby. Radi by sme privítali rodičov detí do druhého hlasu. Veriaci sa tiež môžu pridať do spevu, ak poznajú texty piesní.

7. Čo vás priviedlo k myšlienke nahráť cédečko?

Bola to už moja dávnejšia túžba najmä pre malé deti, ktoré nevedia čítať, aby si zapamätali texty a boli z nich neskôr kvalitnejší speváci.

8. Ako prebiehalo nahrávanie?

Cédečko sme nahrávali v priestoroch Základnej umeleckej školy v Novej Bani. Zvukára nám robil Anton Jánošík. Nahrávalo sa prvé dva prázdninové dni deväť hodín. Jánošík má kvalitný softvér. Cédečko bolo

vydané v súkromnej firme v Ivanke pri Nitre. Deťom, ktoré najlepšie kreslia sme dali vypracovať návrh na obal. Túto súťaž vyhrala Františka Vozárová. CD má názov: „Nebudem sa báť.“ Na obale je pastier s ovečkami. Ovečky sa nemusia báť, lebo sa o nás stará Boh.

9. Bude aj ďalšie cédečko?

Určite bude, ak dožijem. Možno v priebehu 3-4 rokov. Na cédečko sme vyberali piesne, ktoré majú deti rady. Je ich tam 16 plus jedna bonusová pieseň.

Okrem pani učiteľky som oslovila aj niektoré deti a tie mi povedali toto:

1. Rada spievať v detskom zbore?

- pekne spievame.
- áno, rada spievam.

2. Prečo si sa rozhodla ísť do detského zboru?

- aby sme dostali diplom
- pretože sa mi to páčilo

3. Máš rada detské omše?

- Áno, to ja milujem. Maminy sa vždy pýtam: „Kedy už bude detská omša?“
- Áno mám ich rada, teším sa na ne.

4. Koho kázne máš radšej? Od pána kaplána alebo kázne pána dekana?

- kaplánove, lebo on nás učí
- je srandovný

5. Zapájate sa aj do súťaží?

- páčia sa nám súťaže aj kreslíme
- ja som už aj písala

Za rozhovor ďakuje Julka Tisovská

Ďalšia trofej do pastorka

Náš pastorkácky futbalový tím (Ambassadors) sa 22. novembra zúčastnil na diecéznych majstrovstvách Slovenska v halovom futbale, kde vybojoval cenné 3. miesto.

foto: Pojo

V silnej celoslovenskej konkurencii si počínali veľmi dobre. Postup do finále im tesne ušiel, keď po

predĺžení podľahli v penaltovom rozstrele košickému pravoslávne-
mu tímu.

Pojo

Láska začína tam, kde sme schopní prestať myslieť na seba a ochotní vykonať pre druhého niečo, čo nás bude čosi stáť.
(Antoine de Saint-Exupéry)

Náš nový muzikál

Vážené dámy, vážení páni!

Je pre mňa ctou oznámiť vám radostnú zvesť. My, mladí zo spoločenstva Dom chvály, už dlhší čas chystáme pre vás prekvapenie. Novú divadelnú hru. Skutočný trhák! Pod názvom CARPE DIEM! (ŽI NAPLNO!).

foto: Pojo

Je to príbeh obyčajného mladého dievčaťa. Je veriaca, snaží sa viesť dobrý život, vo všetkom sa jej darí. No po nejakom čase začne rozmýšľať nad tým, či to, čo žije, je ojazdná sloboda. Cíti sa zviazaná pravidlami, povinnosťami. Vplyvom

udalostí sa teda rozhodne vyskúšať čosi iné..

Predstavenie je plné dobrej hudby, tanca. Predpokladaná premiéra by sa mala uskutočniť vo februári. Bližšie informácie sa určite včas dozviete.

Katka Jančeková

Tak, keď sme sa najedli, umyeme si zuby!

... alebo vianočná večera v Dome Chvály

Všetkým nám je jasné, že Vianoce sú v prvom rade duchovnou udalosťou. Ved' slávime narodenie Mesiáša a to nie je hocičo. To by chcelo poriadnu „párty“, aby sme ho oslávili, ako sa patrí. A našou oslavou vzdali vďaka Bohu Otcovi, ktorý nám posielal svojho Syna.

Možno práve preto si doma sadáme k štedrovečernému stolu. Ale nielen doma. O spoločenstve sa často hovorí ako o duchovnej rodine a rodina slávi Vianoce spolu. Tak sme to urobili aj my v Dome Chvály aj keď z pochopiteľných dôvodov sa všetko dialo trochu v predstihu, presnejšie 19. 12. 2009.

Večer okolo siedmej sme sa tak trochu vyfintení a nahodení začali schádzať v pastorku. Niektorí

priniesli koláče, iní zas niečo slané pod zub, ďalší mysleli na naše zdravie a zásobili nás vitamínmi v podobe ovocia. No zišli sme sa aj kvôli večeri. Postupne sa každý pekne pousádzal do veľkej miestnosti, ktorá bola už vopred pripravená, vianočne vyzdobená. A čakalo sa, kým naša večera „dofrčí“. Pán Konečný so svojim tímom nesklamal, a tak sme sa aj najedli (a aj nám chutilo – teda aspoň mne

určite :)).

Samozrejme, všetko sa dialo po úvodnej modlitbe, ktorou sme ďakovali za celý rok, našich kňazov a sestry. A vôbec za to, že máme milosť poznať Boha a zdieľať náš život s ľuďmi v spoločenstve.

Ale späť k večeri. Okrem plných brúch sme odchádzali aj s darčekom v hrsti. Bola ním zubná kefka! Áno, čítate správne. „Kvalitná zubná kefka Curaprox“ (hmm, mali by mi platiť za reklamu). Prečo práve takýto darček? Ako povedala Danko, tá kefka je kvalitná, a my sme sa v spoločenstve rozhodli pre kvalitu. Chceme urobiť naše životy aj spoločenstvo „kvalitným“. Svet nás, kresťanov, často považuje za niečo

menej, niečo horšie. My tomu žiaľ občas uveríme a správame sa podľa toho. No nie je to pravda. Preto ten darček- kvalitná zubná kefka, aby nám pripomenula, že i náš život má byť viac o kvalite ako o kvantite (a snáď bude mať priaznivý vplyv aj na naše zuby:).

Aby som nezabudla, na záver sme sa ešte všetci pobavili na videu, ktoré nám pripravila Kačena s Majom. Zaspomínali sme tak na všetko, čo sa v spoločenstve počas roka udialo. Takže to už iba zhrniem. Ďakujem za fajn večer všetkým, ktorí k nemu prispeli, či už prípravou alebo svojou prítomnosťou. A vďaka Ockovi, ktorý mi to všetko dáva. Iba preto, že ma má rád. *simona

Desať! Deväť! Osem! Sedem! Šesť! Päť!...

Ale nie, nie... Takto to nebolo... Všetko pekne po poriadku... Ved' čo už by to bol za Silvester bez poriadnej oslavy? A oslavovali ste? A páčilo sa vám?

foto: Maťo Pirháč

Tak ako každý rok, i tohoročná 2009-ina si zaslúžila svoju pozornosť poriadnou silvestrovskou zábavou u nás doma. Teda, pardónik, v pastoračnom centre (vlastne aj tak doma: viď. Dom Chvály). Pod palcom to mali babenky z Ivkinho stretka, ktorým (určite za všetkých možných i nemožných) patrí veľká vďaka za organizáciu, i za to, že bolo tak fajnové. Štýl celej silvestrovej zábavy bol tiež tak trochu exkluzívny – jednoducho Hawai. Možno sa čudujete, ale

farebné košele, veľké nepriehľadné okuliare rôznych tvarov a točiac sa sukne vyzerali naozaj očarujúco.

Waikiki raga:

Všetko to odštartovalo vo večerných hodinách (cca 20:00). Plní radosti a chuti do tanca sme očakávali úvodnú spoločnú modlitbu a tóny moderných piesní, ktoré sú nám všetkým známe. Ako sme si tak poskakovali z nôžky na nôžku, docupitali na parket naši "borci" a slečny tanečníčky. Spoločne nám

zatancovali. Že fakt super tanec (Waikiki, kto by zabudol). Nenechali nás však dlho vysedať, pridali sme sa a opäť roztancovali (nielen) naše kolienka.

A tak sme si tancovali a fotili sa, a tancovali, a pili punč (bez alkoholu, samozrejme), a opäť tancovali... Až pokým nám Katka s Ľubošom doslova nevyrazili dych spoločenskými tancami. Vážne, bolo to super! Trošku oddýchnutí sme sa vrhli na parket s vedomím, že už aj čas pokročil, preto sme nešetrili energiou, tancovalo sa o dušu.

Vyhraj pieskomila!

Asi hodinku pred polnocou nás slečny organizátorky pousádzali. Našou úlohou bolo sledovať video, ktoré pre nás pripravili. Čiže jupiii, boli sme "v telke". Pripravili pre nás zhrnutie z celého roku.

Pozostávalo z našich fotografií, tých vydarenejších, i menej nápadných, na ktorých sme to však boli my, a každý sám sebou. Nasmiali sme sa, zaspomínali si. Ale predovšetkým sme si všetci v srdci uvedomovali, akí sme vďační Nebeskému Ockovi za to, že máme jedného druhého. Za to, že máme spoločenstvo, ktoré je našim domovom.

Tombolové lístky v rukách, prosíaci výraz v tvári a zúfalá modlitba na perách. Nasledovala všetkým dobre známa tombola. Hlavnou cenou boli dva pieskomily (veď viete, my mladí, sa dokážeme radovať aj z pieskomilov – náhodou, originálny darček). Pozdravujem týmto výherkyňu, pretože túto cenu by som dopriala aj môjmu bráškov (nevadí, aspoň mám inšpiráciu pre budúcoročný darček – ale nehovorte mu to...).

foto: Maťo Pirháč

Keď odbilo dvanásť:

Ako každý rok, po tombole sme sa naobliekali, vyobliekali a cupitali do kostola. Spoločne, s ružencom v ruke a modlitbou sme privítali nový rok 2010. Ďakujeme aj p. dekanovi za jeho povzbudivé slová. Za to, že je skutočne naším duchovným ocinom slovom i príkladom. Po polnoci sme sa presunuli pred kostol, kde sme mohli vidieť farebné ohňostroje a svetlice, vychutnávať ich krásu, čaro. Prania všetkého dobrého, hlavne „požehnaný nový rok“, ste mohli počuť snád z každej strany. Nechýbali úprimné objatia a radosť, že ste s tými, ktorých máte tak radi.

Keď nám už bolo dostatočne zima a dozneli aj posledné ohňostroje, presunuli sme sa do „pastorka“. Opäť sme sa roztancovali a

energiu vybíjali až do takmer druhej hodiny rána. Vychutnávali sme si moderné piesne či zopár sladáčikov, pri ktorých nám silnejšie búchali srdiečka. Avšak čas plynie oveľa rýchlejšie, keď nám je s tými druhými dobre. Ani sme sa nenazdali a už tu bol koniec celej silvestrovskej i posilvestrovskej zábavy. Krátkou spoločnou modlitbou sme sa rozlúčili, poobliekali a pomaly povyrácali domov, aby sa naši rodičia o nás nestrachovali.

A čo dodať? Možno..., že ďakujem Pánovi, že vás mám, a že sa máme. Ďakujem mu za Dom Chvály, ktorý je naozaj naším domovom. A teším na budúci rok, kedy to opäť spoločne roztočíme. Tak, kto sa pridá???

Ivka

foto: Maťo Pirháč

Odvážiť sa ísť je pre mňa Jeho milosťou

Mám problém chodiť na spoveď. Bije sa vo mne ľudská hanba s túžbou vyspovedať sa.

foto: sxc.hu

Niekedy dlho váham. Neviem sa odhodlať. Mám veľa pochybností typu: „Čo si asi o mne pomyslia ľudia?“, alebo: „Čo ak kňaza zdržím, má ešte aj inú robotu.“ Viem, je to nezmysel. A predsa to v srdci tak cítim.

Keď sa už rozhodnem, že pôjdem na spoveď, zvyknem sa modliť v kostole a prosiť za to Pána. Prosím ho, nech mi pošle kňaza, ktorý by si na mňa našiel čas po omši, aby som sa s ním mohla porozprávať, dobre sa vyspovedať. Boh ma zatiaľ vždy

vypočul. Vždy „ako blesk z čistého neba“ prišiel pán kaplán. Zakaždým, keď som sa odhodlala prosiť o túto vec, mohla som na vlastnej koži pocítiť, že Boh ma naozaj počuje. Trikrát za sebou ma vyslyšal presne podľa mojich predstáv. Je to pre mňa svedectvo milosti Božej. Avšak potrebujem i vaše modlitby. Prosím vás o ne, ak si na mňa spomeniete. Možnosť spovede mám, len tam potrebujem aj ísť. Pán Boh zaplať za modlitby.

Vedený Duchom

„Ale Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal.“ (Jn 14.26)

foto: sxc.hu

Svedectvo Ducha Svätého v mojom živote tkvie práve v naplnení tohto slova. Verte či nie, je to až neuveriteľne často, aby to mohla byť náhoda. O čom hovorím?

V praxi to znamená, že pri každodennej modlitbe, keď sa stretávam s Bohom, podebatíme si, vyžalujem sa mu, pookrejem, oddýchnem si, prosím ho o milosti... No je to obojstranná komunikácia. Okrem iného ma Duch Svätý vedie k veciam ako napríklad pôst, modlitba, pracovanie na konkrétnej veci v konkrétnom čase, slabosti či talente. Na všetko si už ani nespomeniem, takže vymenujem len pár vecí.

Jemný hlas v nás

Nedávno som cítil potrebu začať pracovať na svojom jazyku, vyjadrovaní. Duch Svätý mi hneď potom doprial prečítať si vrámci školy literatúru, ktorá s danou vecou úzko súvisela. Ďalej si predstavte, že sa začnete učiť tešiť z maličkostí.

A práve vtedy, o dva týždne neskôr, vám Boh pošle vyučovanie a veľa ľudí, ktorí vám k tomu povedia vlastné skúsenosti. Alebo vás na modlitbe prenikne túžba prestať tráviť čas pri televízii. Zvlášť táto požiadavka Ducha znela v mojom srdci dosť dlho. Vyskytla sa tam bez akéhokoľvek príčinenia niekoho iného. Jednoducho som to tak cítil. Postupne mi Boh posielal ľudí, ktorí ma v tom utvrdzovali, hovorili vlastné skúsenosti, svedectvá. Počul som k tejto téme aj prednášku.

Môžem povedať, že vedenie a spolupráca s Duchom svätým sa netýkajú len tohto. Žijem ich i v mnohých iných veciach. Utvrdzuje ma v tom modlitba a výsledky, ktoré prináša poslušnosť jemného hlasu. Ak sa držíte takto tesne za Ním, v Kristových šľapajach, snád už ani netreba spomínať, aký som počas každej modlitby preniknutý láskou Božou i tou svojou voči Nemu. Duchu Svätý bud' zvelebený!

Rišo

Stratený index

Svedectvo by malo byť, podľa možnosti, stručné, a preto nedovoľuje vykresliť všetky strany veci, vzťahu, napíše sa len hlavné. Aj toto je svedectvo, ale pre mňa to bol i úžasný čas. Až som sa smial od radosti a dojatia. Posúďte sami.

foto: internet

Začne to tým, že dáte Bohu všetko. Postupne sa snažíte stáť si za slovom a zdôrazňujete ho v konkrétnych činoch. „Samoška“, Boh to vykryva spolu s vami. Ved' ako inak. Takto stručne k vzťahu ja a drahý Boh. Od spoznania sa s ním som čakal viac než slovo pre spoločenstvo, úspech, zdravie, požehnanie vo všeličom možnom i nemožnom. Chcel som vzťah. Vzťah, kde sa porozprávame, poradíme - s tým radením je to jednostranné :D. Postupne sa chcem stať čoraz lepším synom najlepšieho Otca. Odložme teraz otázku, čo to vlastne znamená, keď Boh hovorí. To sa zodpovie vo vašom osobnom vzťahu. Ale čo sa stalo mne ?!

Duch svätý sa nedal zahanbiť

Na začiatku semestra som dostal index, ved' „jasnačka“. Kedže mne sa veci strácať nezvyknú, nestaral

som sa oň. Ako sa poznám, niekam som ho založil. „Ved' keď bude treba, nájdem ho“, taká bola moja predstava.

No ja a môj brat sme „rozhodili“ celý byt, lebo som ten index odrazu nemohol nájsť. Ako to býva, Boh kopal na moje srdce. „Treba sa ísť modliť, Rasťo,“ šepkal mi. Po viac než hodine prehovárania som dal na neho, pomodlil som sa. Bol to úžasný čas. Keď som končil modlitbu, Duch Svätý sa nedal zahanbiť. Ako to už „má vo zvyku“, potešil ma, rozosmial. Povedal mi, kde mám ten index. „V taške, v tom a tom vrecku“, dodal obrazom. Poviete si: „blbosť!“. Kým som išiel skontrolovať, či ku mne hovoril Duch Svätý, povedal som to bratovi. To ste mali vidieť, ako sme sa rozosmiali, keď som ho tam naozaj našiel.

Rasťo

Chvály

Ahojte... Chcel by som vám trošku svedčiť, ako Boh zmenil môj pohľad na jednu vec v mojom živote. A to dosť podstatnú! Na úvod by som napísal, že chvála Boha pre mňa znamená veľa.

foto: sxc.hu

Všetci veľmi dobre vieme, že chvály tu v Novej Bani bývajú v pondelok. Striedajú sa v kostole a v pastorku. Osobne mám rád chvály živé, nabité emóciami,... A najmä keď si nie je kde sadnúť. Jednoducho preplnenú miestnosť ľudí, ktorí sú odhodlaní chváliť Pána. V kostole sú chvály tichšie a nechodí tam až tak veľa ľudí. Možno som sa trochu hneval, prečo je to tak. Prečo nás tam nie je viac? Prečo to nie je živšie? Okrem toho som tam ani veľmi nevnímal Boha. Zdalo sa mi to také suché, bez života. Ale raz...

V jeden pondelok sme boli v kostole a odlili sme sa. Človek, ktorý viedol chvály sa ku nám prihovárал a mne hovoril priamo do srdca. Sedelo mi to rovno do tejto oblasti. Prežil som blízkosť Boha ako málokedy predtým. Bolo to niečo úžasné. Horelo mi srdce. Navonok to vtedy nebolo možno vidno, ale

chválil som Boha celým svojím vnútrom a bolo to úplne spontánne. V tej chvíli som si uvedomil, prečo sa tam oplatí chodiť. Kvôli čomu som tam voľakedy začal chodiť. V tej chvíli mi bolo ľúto, že som sa v srdci hneval, že to nie je také ako kedysi. Po týchto chválach sa všetko zmenilo. Už nezažívam, to čo voľakedy. Prežívam niečo viac. Po dobe, keď som v tom nenachádzal nič fascinujúce, som zistil, že to nevádi.

Boh vedel, prečo to urobil a myslím, že ma posunul niekde ďalej vo vzťahu s ním. Už ma ani tak netrápi, že to nie je to, na čo som bol zvyknutý (veľa ľudí, emócie). Som vďačný Bohu za Jeho milosti a teším sa na nové veci, nové začiatky, nové zážitky s Ním na nových chválach (pre mňa)..! Som rád, ako to je. Tak sa držte a chváľte.

Rišo

Dobrá novina

Určite aj vás počas tohtoročných vianočných sviatkov navštívili koledníci. S veselými koledami, peknými vinšami a hlavne s dobrým úmyslom.

V niektorých mestách sa koledníci obliekajú tradične

Aj pre tieto deti je určená zbierka

foto: dobranovina.sk

S koledovaním sme začali hneď 25. decembra na Prvý sviatok vianočný po Jasličkovej pobožnosti. Ako prvého sme navštívili pána dekana. On nás samozrejme prijal a poprial nám, aby sa nám na koledovaní dарило a aby sme sa nenechali odradiť, keď nám niekde neotvorí.

Hneď potom sme sa rozdelili na menšie skupinky a vyrazili sme každá do svojho „koledníckeho rajóna“. V priebehu pár dní sme chodili od domu k domu a každého, kto nám otvoril, sme sa najprv opýtali, či prijme koledníkov Dobrej noviny. Väčšinou boli odpovede kladné, pretože tí, ktorí nás nechceli prijať, nám ani neotvorili. Po pár koledách a naučených vinšoch (niekedy improvizovaných) nás hostitelia ponúkli nejakým tým koláčom a malinovkou (na štáloch samozrejme niečím tvrdším, čo sme bohužiaľ nemohli prijať) a prispeli

nám na oficiálnu zbierku. Darcom sme dali informačný leták, na ktorom mohli nájsť bližšie informácie o celom projekte. Ale to nie je všetko. Tento rok sme rozdávali aj krásne pohľadnice od partnerov projektu. No a potom hor sa do ďalšieho domu.

V iných mestách ste koledníkov mohli stretnúť teoreticky až do 6. januára, ale my na Novej Bani sme kvalitne organizovaný a rýchli, a tak sme to stihli v priebehu prvých pár dní.

Ak sa vám koledovanie páčilo, ste mladí a chceli by ste sa na ňom zúčastniť, kľudne tak môžete urobiť o rok. Stačí prísť na kolednícke stretnutie, ktoré býva pár týždňov pred Vianocami a pripojiť sa k nejakej skupinke, ktorá by vám najviac vyhovovala.

Za koledníkov Kiko Balco

Bol tu Pavol Hudák

V predposledný októbrový víkend sa tu na pár dní zastavil kňaz Pavol Hudák. Niektorí z nás mali možnosť ho zažiť na prednáškach v pastoračnom centre, iní v kostole počas svätých omší alebo na školách počas vyučovacích hodín.

Po celý čas bol vyťažенý na 100%, a keď mal len trošku voľna, ochotne odpovedal na otázky. V prednáškach prešiel od tém božej lásky, cez partnerské vzťahy až po život v rodine. Prinášame výber z myšlienok, ktoré nám ponúkol.

Božia láska:

Boh sa nám dáva spoznať rôznymi spôsobmi. Každý z nás je povolaný k životu v láske. Koho Boh

miluje, toho krížom navštevuje. Ťažkosti treba vždy predložiť Bohu. V opačnom prípade sa budeme trápiť. Ak veríme v lásku, veríme v Boha, lebo Boh je láska. Láska je najvyšší zákon. Sme pozvaní k svätosti cez ľudské slabosti. Cez slabosť sa prejavuje božia milosť. Slabosť je niečo, čo potrebujeme mať, lebo ona sa stáva cestou k svätosti. Je potrebné robiť všetko preto,

aby sme boli láskou oslobodení. Cesta k Bohu má byť o vnímaní božej lásky k nám. Spravodlivosť bez lásky by bola krutosť a láska bez spravodlivosti naivita. Pravda by tak bola zradená. Boh si praje usmiateho a radostného človeka. Diabol má strach z radostného človeka. Viac lásky znamená mať viac Boha a tým viac milosti. Milosť je dar, ktorý môžeš niekomu vyprosiť.

Láska v partnerskom vzťahu:

Mladí ľudia sú brehmi jednej rieky. Človek potrebuje byť dobrým pevným brehom. Keď sa vyleje rieka, zraní to oboch. Obaja mladí ľudia by mali mať rovnaký svetonázor. Aj ten najväčší ateista sa stane veriacim, ak verí vo veľkú hlbokú lásku. Zlozvyky toho druhého treba prijať. Úcta a dôvera sú základom lásky. Ľudská sexualita má byť chránená rozumom a citom. Treba si chrániť intimitu. Slabosť muža je v tele. Slabosť ženy je v citoch. U muža je telesná sexuálna túžba. U ženy je citová sexuálna túžba. Treba byť verný láske, aby láska bola verná nám. Dôležité je ísť do hĺbky a zažiť uzdravenie svojich vzťahov. Iba muž, ktorý dokáže milovať opravdivo ženu, dokáže úplne milovať Boha. Ak sa naučíme

býť správnym mužom a správnou ženou, sme sami sebou. Iba keď máš rád seba samého, môžeš sa sebadarovovať niekomu úplne celý. Boh vymyslel sexualitu, aby sme boli radi mužom a ženou. Ak je naša láska čistá, je to boží obraz v nás.

Život v rodine:

V rodine vznikajú vzťahy medzi otcom a mamou, bratom a sestrou, mamou a synom, otcom a dcérou, otcom a synom, matkou a dcérou. Podľa rodičovskej lásky si deti utvoria obraz o láske. Zanecháva to v nich stopu na celý život. Mama je v živote svojho syna prvá žena a podľa nej si utvára obraz o ženách. Podvedome hľadá vlastnosti matky u dievčat, ktoré stretáva vo svojom živote. Otec a dcéra. Otec je v živote svojej dcéry prvý muž. Od neho sa očakáva aby jej ukázal, že je nádherná, chránil ju aby bola jeho dievčatkom. Otec a syn. Otec ukazuje synovi, aké je to byť mužom. Je dôležité aby, otec dával svojmu synovi najavo, že sa z neho stáva muž v každej chvíli. Matka a dcéra. Dcéra sa o matky veľa učí a ani nevie, ako kopíruje jej vlastnosti.

To všetko a ešte viac nám slovami odovzdal Pavol Hudák ak máte naňho otázky môžete mu poslať mail na adresu: pavol@domcek.org

Julka Tisovská

Čas medzi našou prosbou
a odpoveďou Boha sa nazýva časom viery.
(Jo Croissant)

Pesničkou na Mikuláša

Druhá adventná nedeľa bola najmä pre deti čímśi iná. Niektorí sedeli doma pri televízore a ďalší si vyšli niekam von. Medzi tých druhých patrili mnohí rodičia s najmenšími deťmi. A nebola to obyčajná prechádzka. Ich kroky mierili do kostola.

foto: Julka

Počas tejto cesty sa deti rodičov vypytovali na Mikuláša – čo im donesie a aký bude. V kostole deti netrpezlivo čakali na príchod Mikuláša. Boli zvedavé, kde sú tie jeho slávne soby.

Všetkých, čo sa prišli pozrieť na Mikuláša, privítal pán dekan. Vyzýval deti, aby kričali: „Príd' svätý Mikuláš, príď svätý Mikuláš.“ Spočiatku ich však nebolo veľmi počuť, preto ich musel pán dekan posmeliť, aby znova a znova volali na Mikuláša. Po pár zvolaniach sa predsa len vo dverách zjavil Mikuláš.

Vysoká postava bradatého muža v bielom oblečení a v červenom plášti s bakoľou v ruke sa priblížila k oltáru. Na privítanie svätého Mikuláša znela pieseň detského zboru. Keď pán dekan odovzdal slovo Mikulášovi, prihovril sa deťom. Bol zvedavý, či aj tento rok poslúchali a či sa modlili. Odhalil im, že im nesie batoh plný odmienu.

Mikuláš vyzval deti, aby mu zaspievali pesničku, alebo zarecitovali modlitbičku či básničku. Po prvotnej ostýchavosti začali prichádzať prví odvážilci. Po jednom

recitovali básničky, modlitbičky, spievali piesne. Mikuláš sa tešil z toho, čo si deti preňho pripravili.

Po modlitbe Otče náš a Zdravas' pán dekan všetkým udelil svätomikulášske požehnanie. Po ňom nasledovalo odmeňovanie detí za ich snahu. Každé jedno dieťa prišlo k Mikulášovi. Dostalo od neho čokoládové vajíčko a obrázok, ktorý si malo až do Vianoc

vymaľovávať. Počas odmeňovania zneli piesne detského zboru. Ako každá slávna osobnosť aj Mikuláš sa nechal fotografovať s deťmi. Potom sa s nimi rozlúčil a odišiel na neviditeľných soboch.

Na záver doznela pieseň detského zboru. Deti odišli domov a v tvárach im bolo vidieť radosť z mikulášskeho darčeka a nádej, že príde znova o rok.

Julka Tisovská

Milión detí sa modlí ruženec

18. 10. 2009. Nedeľa, 9,00. Kostol je prepĺnený menšími i väčšími deťmi a rodičmi. Prečo? Pretože sa rozhodli odpovedať na výzvu sv. pátra Pia a prišli sa modliť.

foto: centrumprerodu.su

Sv. páter Pio totiž povedal, že ak sa bude milión detí modliť ruženec, tento svet sa zmení.

Vzhľadom na to, že akcia s týmto krásnym posolstvom mala úspech a modliť sa prišlo naozaj veľa detí, myslím si, že sme k

tomu svetovému miliónu určite poriadne prispeli. Či sa svet naozaj zmení, záleží už len od našej viery, že Panna Mária a páter Pio budú orodovať za to, aby sa táto myšlienka už čoskoro stala skutočnosťou.

Sidy

Moje okienko číslo 2:

Spomienky

(nudný názov, ale o to lepší článok)

Takto netradične sa vám prihovám opäť ja. Nečakaná veta, nečakaný záver s koncovkou ja. Bude to znieť trochu divne, ale nečakal som to ani ja sám, keďže neviem, čo robím. Stop.

foto: internet

Rozmýšľal som, čo vám napísať, aby som vás povzbudil, resp. potešil či rozveselil (blbá veta, nejako veľa spojok). Popíšem vám život istého mladého človeka počas troch mesiacov jeho života. Nečakane myslím seba. A viete čo? Ale nič, rasistické motívy mi zatrhli! (Pozdravujem touto cestou redakciu PodNebie).

September

Divný mesiac, do školy som znovu musel ísť. Keďže mám školu rád, zasadol som do lavíc s úsmevom na tvári - s takým čudným, „prihriatym“, „priťatým“ úsmevom na tvári. A začalo sa to. Myslím, začal sa opäť životný stereotyp či rutina. Škola, domov najesť, učiť sa na ďalší deň,

sv. omša, ak vydalo :), nejaký ten internet, televízor (len pri prípadnom výskyte seriálu Dr. House), modlitba, Sv. Písmo a spánok. Toto sa opakuje stále dookola. Keď človek zistí, že zašiel do úplného stereotypu, napadajú mu myšlienky pochmúrneho charakteru či skepsy. Napríklad: Dokedy ešte? Baví ma to? Je život ešte zaujímavý? A práve vtedy sa treba obrátiť na Pána, odovzdať mu svoj stereotyp. Ľudia, áno ty, aj teba sa to týka, zaberá to! Boh dokáže veľké veci. Dokáže zmeniť obyčajný stereotypný život na život originálny a radostný. Na život, ktorý má zmysel. Stačí poprosiť („Proste a dostanete...“, Mt 7, 7-8). Tolko rady z mojej strany. Vyskúšal som sám aplikáciu do života a funguje to. Čiže niečo na tom asi bude, či?

Október

Mesiac starších, takže v autobuse som si bohužiaľ neposedel. Ešteže veľa necestujem. Pre tých zamýš-

ľajúcich sa nad významom týchto viet, som nútený napísať vysvetlivky: Akože mesiac starších, október, akože autobus, akože sedím, akože starénka, akože nesedím. Späť k veci a nie od veci. Október znamenal väčšiu zmenu farby lístia. Chlorofyl nevládal, tak sa už na to vybodol. Vystriedal ho zo striedačky, asi v 70. minúte, karotenoid vo farbe žltej či červenej. Viem, bola to celkom slušná futbalová metafora. A keď som už pri futbale, práve tento mesiac sa stal pre našich futbalistov víťazným. Keďže 15.10. 2009 sme zvíťazili nad Poľskom v snehu, v čižmách, na boboch; jaj, to už je iná olympijská disciplína. No a samozrejme, že sa tešíme na Afriku - aspoň naši chlapci po prvýkrát v životevidia černoškov a okúsia banány alebo čo. Ale podľa mňa by sme to aj vyhrať mohli :D. Sranda bokom... Tolko ku spomienkam október, jeho krásy a čaro.

foto: sxc.hu

foto: sxc.hu

November

Posledným mesiacom, ktorý vám chcem ešte priblížiť z môjho pohľadu, je november: mesiac nemenej zaujímavý. Spomeniem len niekoľko historických udalostí. Takže VOSR (pre pomenej rozumných opäť poznámka typu vysvetlenie: áno, ja viem, že je to Veľká októbrová socialistická revolúcia, ale keďže ruský október je november, tak to sedí- 7.11.1917). Tiež Zamatová či Nežná revolúcia. Toľko si pamätám z dejepisu. Ale predpokladám, že nejaký ten Napoleon alebo Lenin urobili niečo významné pre históriu i svet aj v novembri, určite. A to už mám riadny obzor, asi. November sa niesol v znamení flákania sa v škole. V zmysle sviatkov, ale i chrípkových

prázdnin na „gympli“. Preto ho považujem za úspešný mesiac. Lístie načisto opadlo, stromy ostali holé. Keď idem po meste, musím si stále dávať ruku pred oči, aby som nezahrešil :). Na holé konáre nám aj snehu napadlo. Teda ešte nie, ale keď to budete čítať, moja teoretická hypotéza sa už určite stane sprítomňujúcou sa hmatateľnou realitou. Ibaže by sneh tento rok nenapadol, ale toho sa nebojím. Kúpil som si sane na kolieska. Ako vidíte, skepse som nepodľahol. Neprepadol som ani symbolizmu či iným pochmúrne orientovaným smerom. A tak sa s vami lúčim, milí priatelia, s heslom: „Pi a nechaj piť!“. Lebo teraz, v chrípkovom období, predsa treba dodržiavať pitný režim.

Filip Gálik (Fifopipo)

Príbeh o sviečke

foto: sxc.hu

Jedného dňa povedala zápalka sviečke: „Dali mi úlohu, aby som zapálila tvoj knôt.“
 „Ach, len to nie!“ – naľakala sa sviečka, - „len to prosím ťa nerob, lebo hneď ako začnem horieť, moje dni sú spočítané a nikto viac nebude obdivovať moju krásu.“
 Zápalka sa nedá: „A to chceš po celý život stáť tu, tvrdá a studená ako stĺp? Zostať tu bez toho, aby si skutočne žila?“
 „Nuž, vieš“ – šepkala sviečka plná strachu a neistoty, - „keď horíme, oberá nás to o silu a bolí to.“
 „Máš pravdu“ – odvetila zápalka. „Ale či nie je našou úlohou práve to, aby sme svetu dávali svetlo? Moja úloha je celkom maličká. Ja ihneď potom umieram. No keď túto chvíľu, kedy mám svietiť a zapalovať, zmeškám, nesplním svoje poslanie. Môj život stratí pôvodný zmysel a cieľ. Ja som tu len na to, aby

som zapálila niečo, čo bude horieť dlho. Ty sa voláš SVIEČA od slova svietiť. Budeš svietiť dlho a svojím plamienkom dáš ľuďom nielen svetlo, ale aj teplo. To, čo je tvojou bolesťou, premení sa na svetlo. Iní si od teba odpália sviecu, ponesú tvoje svetlo ďalej aj vtedy, keď už dohoriš a umrieš. Alebo si budú na teba dlho spomínať: „Ako tam bolo útulne, pri tej svieci!“ A vieš si predstaviť vianočný stromček, na ktorom nehoria sviečky? Ich svetielko prináša do bytov radosť vianočnú náladu. Ak nevydáš svoje svetlo, si mŕtva. Umrela si skôr, ako si žila.“
 Sviečka sa dôstojne narovnala, vystrčila knôtik dohora a plná očakávania ticho zašepkala: „Pekne ťa prosím, zapál ma!“

(Zdroj: Plešková - Základy vyučovania náboženstva)

O darčeku

Pamätáte si Bambul'ku? Teda tú pesničku, čo bola na začiatku.. „Prišla domov, previazaná škatul'ka. A v nej bola, bola, bola, bola Bambul'ka. Bambul'ka.“

foto: sxc.hu

Trochu čudný začiatok, ale slúži svojmu cieľu. Mám pocit, že dedo Jozef netušil odkiaľ tá „škatul'ka“ prišla, ale bol si istý, že mala prísť, a mala prísť práve jemu. Mne tak pred nejakým časom „prišla“ taká „myšlienka“, „nápad“. Stále mi hlavou behalo, že by bolo fajn písať o Desatore, pretože aj ono je svojim spôsobom takou škatulkou – darčekom, ktorý treba otvoriť, aby sme spoznali jeho bohatstvo. Áno, presne tak. To Desatoro, ktoré od malička poznáme. Naučili sme sa ho, lebo nás ho skúšali pred prvým svätým prijímaním. Často je

súčasťou liturgických čítaní. Až so strachom, že by to mohla byť naozaj pravda, píšem, že sa stalo tak trochu „duchovným kliše“.

Nepamätám si, kedy som naposledy siahla po Katechizme a asi to je škoda. Pretože keď som do neho nakukla teraz, pri písaní tohto článku, objavila som veľa. O Desatore sa tam píše napríklad toto: „Ježiš prevzal desať prikázaní, ale zjavil silu Ducha, ktorý pôsobí v ich litere. Objasnil všetky požiadavky prikázaní“ (KKC 2054). Zjavil silu Ducha, ktorý pôsobí v ich litere. Toto

ma zaujalo najviac. Tým, že je pre nás desatoro notoricky známe, často sa pre nás stáva iba rečňovankou, vetami, ktoré automaticky odrecitujeme, ale, aspoň ja, si len veľmi málo uvedomujem, čo sa za nimi skrýva. Že je v nich zjavená sila Ducha. Že sú niečím živým, aktuálnym. Niečím, čo nepatrí iba do Svätého Písma alebo liturgických čítaní, ale čo má dosah na náš každodenný život.

V Katechizme sa ďalej píše, že „či sú prikázania formulované ako negatívne príkazy, zákazy, alebo ako pozitívne prikázania, poukazujú na podmienky života oslobodeného od otroctva hriechu“ (KKC 2084). Že čo? Začnime tým, že sme slobodní. Ježišovou smrťou a zmŕtvychvstaním sme oslobodení od moci hriechu. To je fakt. Na tom nič nezmeníme. Hriech už v našom živote nemá moc, lebo Ježiš porazil moc hriechu. A ak je On naším Pánom, porazil moc každého jedného hriechu prítomného v našom živote. To neznamena, že už nemáme hriech. Znamená to ale, že nie sme otrokom hriechu. A k tejto duchovnej slobode prispieva aj život podľa prikázaní. Ak sa totiž pozeráme na Desatoro cez Ježišove víťazstvo na kríži, vidíme, akú slobodu nám prinášajú. Napríklad, ak nám Boh odporúča, aby sme svätili sviatočný deň, nemyslí si, že nás tým volá

k lenivosti alebo chce, aby sme zanedbávali naše povinnosti. Skôr si je vedomý toho, že nie sme mašiny a potrebujeme občas „vypnúť“, aby sme sa „neprehriali“. A nakoniec, veď aj On sám po stvorení oddychoval. Náš dokonalý, veľkolepý Boh potreboval oddych. Prečo si my myslíme, že ho nepotrebujeme alebo si ho nemôžeme dovoliť?

Takže, aby som to zhrnula. V PodNebí sme sa rozhodli, že v každom čísle budeme venovať pozornosť jednému prikázaniu z Desatora. Budeme ich postupne rozoberať a zamýšľať sa nad tým, čo znamenajú pre nás, dnešných ľudí. Ako ich premieňať na drobné a zapájať do nášho každodenného života a urobiť ich opäť živými. Ako ich oprášiť, aby nám prinášali radosť a plnosť života. Chceme popritom dať priestor aj vám. Radi privítame všetky vaše názory alebo otázky ohľadne tejto témy a jednotlivých prikázaní a budeme sa snažiť vždy v ďalšom čísle na ne odpovedať. Vaše otázky alebo komentáre nám môžete posilať mailom na casopis.podnebie@gmail.com alebo stačí vhodiť obyčajný lístok s napísanou otázkou do pokladničky pri Baníckom oltári. Naozaj budeme radi, ak nám týmto spôsobom pomôžete tvoriť časopis. Pretože tak budeme môcť písať aj o tom, čo zaujíma konkrétne vás. * *simona*

Je prirodzené, že skrývame svoje chyby. Keď je však tomu tak, prečo sa tešíme, keď nám niekto rozpráva o chybách iných?
(Sv. František Saleský)

Chlapec v pruhovanom pyžame

Filmov z obdobia druhej svetovej vojny bolo natočených mnoho. Patria sem klenoty ako *Pianista* či *Schindlerov zoznam*. Tie snád' nedokáže už nikto prekonať. No nájde sa aj nespočetne veľa iných, ktoré vám po dopozieraní splynú s ostatnými. Avšak film „Chlapec v pruhovanom pyžame“ nie je ten prípad.

foto: internet

Hlavným hrdinom je osemročný Bruno, syn nemeckého dôstojníka. Spolu s rodinou sa sťahuje na vidiek. V detskej hlavičke len ťažko chápe vojnové besnenie a to, akým spôsobom sa jeho otec pripája k „očisteniu“ a „vylepšeniu“ tohto sveta. Pri jednej zo svojich dobrodružných ciest za objavmi, kedy sa nenápadne vytratí za múry ich pevnosti, nájde vysoký

elektrinou nabitý plot. Nechápe, prečo sú ľudia za ním poobliekaní v pruhovaných „pyžamách“. Číslo na ich oblečení si vysvetľuje ako nejakú zaujímavú hru.

Priateľstvo až za hranice ostnatého drôtu:

Skamaráti sa s malým židovským chlapcom Schmueľom. On tomu tiež nerozumie. No keďže žije

na opačnej strane oplotenia a všetko zažíva na vlastnej koži, je mu jasné, že tu o žiadnu hru nejde. Dialógy medzi nimi sú plné detskej nevinnosti a úprimnosti, ale aj zmätku a strachu. Chvilke, ktoré trávajú spolu, im aspoň trochu spríjemňujú ten chaos všade navôkol. Je až absurdné, na čo všetko sa musí pozerať osemročné dieťa. Čoho sa stáva súčasťou. Ako veľmi sa realita líši od toho, čo interpretujú dospelí.

Výnimočné miesto vo filme zaujíma aj Brunova matka. Spočiatku sa snaží podporovať manžela ako najlepšie vie. A chráni svoje deti pred všetkým, čo by im mohlo ublížiť. Veľký zvrat v jej správaní nastane, keď zistí, z čoho vlastne pochádza ten zapáchajúci dym, ktorý vzniká len pár metrov od miesta ich bydliska. Nedokáže sa s tým stotožniť. Hnuší sa jej to, čo

robí manžel. Je rozhodnutá odísť odtiaľ spolu s deťmi.

Bruno sa ťažko vyrovnáva s predstavou, že má opäť opustiť kamaráta, no proti otcovej vôli nič nezmože. Rozhodne sa preto pomôcť Schmueľovi nájsť jeho otca, ktorý sa z práce už nevrátil. Prichádza na rad najdramatickejšia scéna filmu. Dve osemročné deti nechápu, kam idú. Prečo si majú vyzliecť oblečenie, načo sa idú teraz sprchovať... Krehučký príbeh, odkrývajúci naivný pohľad dieťaťa, nás možno znova posunie niekam ďalej. Možno nás dotlačí trochu popremýšľať. Možno nás prinúti na chvíľu sa zastaviť. Možno nás zasiahne do srdca a rozplače. Možno v nás prebudí silu, ktorá bude chcieť uchrániť deti od čohokoľvek zlého. Nech to bude už čokoľvek, tento film vás určite nenechá chladnými.

Adá

foto: internet

Svätá Agáta

Podobne ako sv. Agnesa alebo sv. Sebastián i sv. Agáta patrí medzi svätých, ktorých úcta sa rozšírila v Cirkvi už v najstarších časoch.

**Umučenie
svätej Agáty**

Historické údaje sa v nich prelínajú s legendami.

Sv. Agáta sa narodila, žila a zomrela na veľkom stredomorskom ostrove Sicílii. Pochádzala pravdepodobne z Catanie, mesta na východnom sicílskom pobreží. Česť jej rodiska si nárokuje i mesto Palermo, ale vážne dôvody hovoria v prospech Catanie.

Životopisy spomínajú, že pochádzala z významnej a bohatej rodiny približne z polovice 3. storočia. Už v skorej mladosti sa rozhodla žiť v panenstve, aby čo najväčšmi patrila Kristovi. Preto odmietala

pytačov, ktorí s ňou chceli uzavrieť manželstvo. Jeden z nich sa jej za odmietnutie pomstil. Udal ju rímskym úradom ako kresťanku. Bolo to pravdepodobne počas

Rímska liturgia zaradila jej meno do kánona (eucharistickej modlitby) sv. omše. O jej živote však máme málo historicky zaručených správ. Najstaršie životopisy, ktoré sa zachovali, pochádzajú z 5. storočia.

prenasledovaní za cisára Décia (249-251).

Agátu najprv dali pod dozor istej mravne skazenej ženy, aby ju charakterovo zlomili. Keď sa im to nepodarilo, uvrhli ju do väzenia a postavili pred súd. Sudca najprv skúšal získať Agátu rečami. Keď to nepomohlo, dal ju mučiť. Hrdinskú devu bičovali, pichali, pálili ohňom. Sadistický sudca jej dal i odrezať prsia. Takto zmučenú a skrvavenú Agátu znovu hodili do väzenia. Legenda hovorí, že sa jej zjavil sv. Peter a uzdravil ju. Agátu podrobili novým mukám, ale ona ostala verná Kristovi až do posledného dychu. Zomrela 5. februára. Rok smrti je neistý; pravdepodobne to bol rok 251.

Bolesť v živote, úcta po smrti

Kresťania preukázali česť mladej hrdinke tým, že mŕtve telo uložili do osobitného, celkom nového

hrobu. Podľa legendy nastal na prvé výročie jej smrti veľký výbuch sopky Etny. Hrozilo, že láva zaplaví a zničí mesto Cataniu. Vtedy Catančania, kresťania i pohania, začali prosieť svoju umučenú spolurodáčku o pomoc. Vzali plachtu z jej hrobu a išli s ňou proti postupujúcej láve. A láva sa zastavila. Od tých čias oslavujú Agátu nielen ako záchrankyňu Catanie, ale aj ako ochrankyňu pred nebezpečnou sopkou a ohňom. V stredoveku nadobudla ľudová úcta svätice i iné rozličné formy.

Úcta svätej Agáty sa rozšírila na kresťanskom Západe i Východe. Mimoriadne silná bola v Ríme, kde počnúc 5. storočím vzniklo na jej počesť vyše desať kostolov. No najväčšmi sa táto svätica uctieva na Sicílii. Osobitne v meste Catania, každoročne sa tu na jej počesť konajú veľké slávnosti.

Zdroj: internet

"My milujeme, pretože On prvý miloval nás." (1Jn 4,19) Ale takisto môžeme povedať, že v Boha veríme, pretože On prvý veril v nás. A dúfame v Neho, lebo On v nás dúfal prvý .
(Jo Croissant)

Knižné novinky u pani Firákovej

Dar lásky

vydavateľstvo Tatran

Cena: 9,90€

Bezvýhradnú lásku dychtivo sľubujeme na svadbách, no len zriedka ju praktizujeme v skutočnom živote. Dar lásky je 40-dňová výzva pre manželov a manželky, aby pochopili bezvýhradnú lásku a začali žiť podľa jej pravidiel. Či už vaše manželstvo visí na vlásku, alebo je zdravé a silné, úlohy, ktoré pred Vás kladie táto kniha, sú cestou, ktorú treba absolvovať. Je čas, aby ste spoznali kľúče k skutočnej dôvernosti a vytvorili dynamické manželstvo.

Pod', buď mojim svetlom

autor: Brian Kolodiejchuk MC

Cena: 12€

Táto kniha sa pokúša odhaliť hĺbku vnútorného života Matky Terezy prostredníctvom jej denníkov, zápiskov, listov a prejavov, svedčiacich o jej dramatických vnútorných zápasoch. Dielo nie je teologickou štúdiou, ale skôr sprístupňuje pohľad za jej radosť a pokoj. Hovorí sa v nej aj o zjavení, v ktorom ju Boh pozval k povolaniu – Pod', buď mojim svetlom.

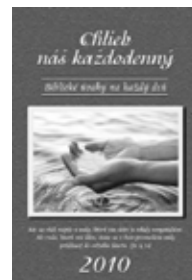

365 dní s Pátrom Piom

Karmelitánske vydavateľstvo

Cena: 12,50€

Myšlienky pátra Pia, povyberané z jeho listov, sa prihovárajú priamo k srdcu čitateľa. Ježiš prisľúbil, že bude s nami po všetky dni. Prostredníctvom každodenného čítania myšlienok pátra Pia sa tento Ježišov prisľub stáva ešte konkrétnejším.

Chlieb náš každodenný 2010

Cena: 5,20€

Nájdite si každý deň čas na krátke zamyslenie nad Bibliou. Publikácia ponúka zamyslenia nad konkrétnym biblickým veršom, myšlienku na daný deň a rozpis každodenného čítania Biblie. V prílohe publikácie sa nachádza tematický index jednotlivých úvah, ako aj adresár všetkých evanjelických cirkevných zborov na Slovensku.

Ježiš - náš osud

autor: Wilhelm Busch

Cena: 1,66€

Je iste jednou z najlepších kníh o Ježišovi Kristovi - ako Ho môžeme aj dnes zažívať v každodennom živote. V Nemecku vyšla už vyše 50x a stala sa tak kresťanským bestsellerom.

Romana Hlaváčová

foto: internet

Piatkové kresby detí

Benko Čík

Šimonko Kopernický

Julka Vozárová

Pre bystrejšiu hlavičku

Sudoku:

Každý riadok, stĺpec a štvorec musí obsahovať každé z čísel 1-9.

		2			5	3		
5				1		4	6	
8	3			4	7			
9			4	7	1	6		
1		4	6		3		5	
7		3		2				8
	7		8			9		4
3		5	7		4	2	1	
6				3		8		

Osemsmerovka:

S	E	A	N	J	E	L	U	B	O	Z	K	C	H	A	B	L	A
A	E	R	H	F	A	I	A	J	M	V	S	T	A	L	K	T	
K	I	L	E	T	V	N	A	Ö	E	N	I	J	C	H	E	Ñ	K
E	A	Z	E	L	Ä	D	T	T	A	R	A	T	R	T	A	V	
S	R	B	A	N	K	A	O	K	A	R	U	M	A	E	Z	A	
B	O	K	I	Ä	I	O	E	P	S	U	H	Z	U	B	Y	S	
U	A	B	Z	N	A	D	P	A	L	L	T	R	A	L	A	T	
E	T	I	O	D	E	S	L	J	O	E	L	K	E	L	O	S	
B	V	O	V	T	A	T	E	T	R	T	T	A	V	V	E	A	
R	C	E	R	T	A	I	S	A	L	A	R	I	I	T	V	M	
A	N	E	S	O	R	O	Z	E	A	Z	T	Ž	V	I	R	O	
T	S	E	L	N	K	A	C	M	I	S	I	E	L	O	A	R	
T	C	V	I	A	N	O	C	E	Ž	Č	L	O	V	E	K	H	

ADVENT, ALBA, ANJEL, ARCHA, ATLAS, ATÓM, BANÁN, BANKA, BETEL, BOZK, BRAT, CELA, CESTA, ČLOVEK, DEKAN, EFEZ, HLAS, HROM, INRI, IZÁK, IZRAEL, JERUZALEM, JOEL, KABINET, KŇAZ, KOSTOL, KVAS, KVET, MISIE, NAZARET, OBETA, OCEĽ, OLIVA, PARITA, PLETIVO, RULETA, SABAT, SELENID, ŠOBOTA, TREST, UTOROK, VETA, VIANOCE, VLAK, VLAS, VRAK, ZUBY, ŽIAK, ŽIAL, ŽIVOT

Vtipy

Anka z Mamkou idu ku zubárovi.
Lenka otvorí usta a zubár povie:
- Lenka máš malé ústa!
Mama zavrieska:
- Ale doma má veľké ústa!

foto: funny.sk

Syn hovorí mame:
- Mami, horí lampa.
- Nehovorí sa horí lampa, ale lampa svieti.
- Tak mami, už nám svietia aj záclony.

- Laco, ako si mohol v slove kurča dať na u dĺžeň?
- Mal som v pere veľa atramentu.

Dievčatko sa pýta mamičky:

- Mami, ako začalo ľudstvo?

Matka odpovedá:

- Boh stvoril Adama a Evu, narodili sa im deti a to bol začiatok ľudstva.

Dva dni nato dievčatko sa pýta otca tu istú otázku:

- Ako začalo ľudstvo?

Otec odpovedá:

- Pred mnohými rokmi sa z opíc postupne vyvinuli ľudia a tak začalo ľudstvo.

Dievčatko celé zmätené s odpoveďami matky a otca znova sa vráti k matke a hovorí:

- Mami, ty si mi povedala, že ľudstvo vzniklo pomocou Boha, ktorý stvoril Adama a Evu, otec mi povedal, že vzniklo z opíc?

Matka odpovedá:

- Nuž moja drahá, je to veľmi jednoduché. Ja som Ti povedala, ako vznikla rodina z mojej strany, otec ti povedal, ako vznikla jeho rodina...

Malý dinosaurus sa pýta mamičky:

- Mami, keď zomrieme, tak sa dostaneme do neba?
- Nie, do múzea.

Poľovník prichytil v lese chlapa s autom a v jeho kufri našiel jeleňa. Oboril sa na neho:

- Čo to má znamenať?

- Nič. To je môj pes!

- A čo tie parohy?

- To je jeho problém!

Traja chlapci ťahajú na internát kravu. Vrátnik ich zastaví:

- Kam s tou kravou?

- Viete, máme radi mlieko, tak si ju budeme chovať a dojiť.

- A čo ten smrad a neporiadok?

- Hádám si postupne zvykne.

Ihličnatý stromček

V záhrade, uprostred stromov a nádherných kvetov, vyrástol skromný stromček. Namiesto listov mal malé pichľavé zelené ihličky. Veľmi ho to trápilo. Ostatné stromy naň pozerali a ľutovali ho. Kvety s jemnými voňavými lupienkami ním otvorene pohrdali.

Raz v noci sa stromčeku snívalo, že je mohutnou a majestátnou sekvojou, ktorú majú všetci v úcte. Ráno sa však zobudil do reality - bol malý, útlý, namiesto listov mal smiešne ihličky. Potichu začal plakať. Živicové slzy mu stekali po ihličkách. Prv, než spadli na mach, zaligotali sa. Jeden anjel si tie slzy všimol. Povedal si, že s tým niečo urobí. Zjavil sa v žiare vedľa ihličnatého stromčeka a spýtal sa ho: „Prečo plačeš? Čo by si rád?“

„Tak veľmi by som chcel zlaté listy namiesto týchto protivných ihličiek.“ „Nech je, ako si želáš,“ povedal anjel a jemne posypal stromček hviezdny prachom.

Na druhý deň slnečný lúč odhalil všetkým ten najkrajší strom, aký kto kedy videl. Zlaté listy sa ligotali a naplňali záhradu teplým zlatistým svetlom. Dokonca aj sláviky a straky stíchli. S otvorenými zobáčikmi obdivovali tú nádheru. Bol to ten najnádhernejší strom v záhrade, možno aj na celom svete. No zlaté listy nepriťahovali len nadšené pohľady a závistlivé reči tvorov v záhrade. V noci stromček zobudili kruté, nepriateľské dotyky rúk, ktoré ho šklbali. Dvaja zloději trhali jeho listy.

Nasledujúce ráno bol ihličnatý stromček smutný ako vždy. Od zlosti i sklamania sa znovu pustil do usedavého plaču. Anjel ho začul a prihovril sa mu: „Stromček môj, prečo plačeš? Čo by ťa potešilo?“ „Rozhodol som sa, že chcem zelené lístočky, jemné a nežné. Nebudem sa ligotať, ale každý sa ma bude chcieť s láskou dotknúť.“ Anjel mu ešte raz vyhovel.

Na ďalší deň sa stromček pýšil nežnými zelenými lístočkami. Vtáčiky a motýle o ňom rozniesli správu po celej záhrade. Žiaľ, pozornosť im venovali aj dve kozy, ktoré sa tu pásli. Tieto chutné lístočky boli práve v správnej výške, aby ich mohli zožrať do posledného. Teraz už stromček nedokázal ani plakať. „Nechaj mi moje ihličky!“, zvolal a vzdychol si: „Toto je môj smutný osud!“

O niekoľko dní neskôr bolo vo vzduchu cítiť, že čoskoro napadne sneh. Ihličnatý stromček zobudil detský krik: „Tento!! Ten je dobrý! Vyzerá, akoby mal háčiky na zavesenie svetielok a sklenených gúľ...“ Deti hladkali jeho ihličnaté konáriky. „Spravme z neho náš vianočný stromček! A každý, kto pôjde po ceste, ho uvidí. Bude to ten najkrajší stromček na svete!“ Tak aj urobili. Stromček, vyzdobený farebnými svetielkami a striebornými šnúrkami, v celej svojej nádhre, s veľkou hviezdou na vrcholci, zvestoval okoloidúcim Vianoce. A konečne bol naozaj šťastný.

foto: sxch.u

PodNebie

Dvojmesačník spoločenstva Dom chvály

nepredajné
január - február 2010 č.17

Nový (k)rok...
Bližšie k Bohu...

foto: deviantart.com